

לא רובוטים, אבל גם לא מכונה משומנת

המושג מבונה משומנת, בעולם הכדורגל, מכון לקבוצה בקנה-מידה עולמי, הפר עלת בצורה מדויקת, ושכל דופק אצלה. כך הגדיר הכדורגלן אלי יאני את הקבוצה הגרמנית כראיון שנתן השבוע לאחר העיתונים, התגרה מכונה משומנת שנתה במיקצת בעיתון ובחזרת הראיון היתה: "הגרמנים משחקים כרובוטים".

היה מי שדאג שהבחנת מאית-העניינים בעברית תגיע לאנשי הקבוצה האלימנטרית הגרמנית שהתמודדה השבוע עם הקבוצה האלימנטרית הישראלית, הגרמנים מאז לא אהבו את הבינוי "רובוטים" והתמרמרו נאזי נאזי התאחדות לכדורגל על ההשמצה.

הגדרה והמחשה, כל מי שמעורה בספורט הכדורגל בעולם, יודע שהגרמנים בעלי התואר של

כדורגלן יאני (בחולצה הבהו) השבוע, במישחק עם הוא כעס מאוד

סגני-אלופי-עולם בכדורגל, לא יכלו להגיע למה נכבדה כליכד אילו שיחקו כרובוטים. כעס מאוד גם אלי יאני, שנשבע ככל מאדו, שהוא מעולם לא הוכיז באזני כתב-הספרות את המילה "רובוטים", ודי רק רצה

להמחיש עד כמה שחקניו של המאמן הגרמני, אריק ריבק, חזקים בעניו ומתקדמים לשלמות. אולם בשוד הסערה ובתום המישחק, שבו ניצחו הגרמנים 0:1, אלי גם התגדה מכונה משומנת לא היתה כליכד במקומה.

באר שבע התסר סן השתיל

אשה נמרצת מארגנת ענייני בבירת הנגב

בסוף כל שנה אזרחית גובר המו בין הסחרים ובעלי-העסקים כבא שבע, כולם ממתנים לתוצאות מישוד בית-העסק והשירות המומל מיבצע שמאחריו עומדת יהודית שת (42), נשואה ואם לשניים.

שתיל, ילידת נעון, באה לבאר-שבע מתל-אביב אחרי נישואיה לעיתת יצחק שתיל. את המיבצע יזמה לפ חמש שנים: רציית למצוא ר שתאלץ את סוחר העיר לתת שיד טוב יותר ללקוחות.

שתיל גייסה למיבצע את הרש לצרכנות של ההסתדרות, לשיכת-המיסחר המקומית, את עירי כאר-שבע, את אירגוני בעלי-המלא

מארגנת שתיל מיבצע מיסר 1

ואף את חסותו של שר המיסח והתעשייה.

לא מסתפקת, בעבר יזמה שתי את גביע הכדורגלן המצטי כבאר-שבע, אך לדעתה, מיבצ בית-העסק חשוב יותר. זהו האירו הכלכלי מיסר 1 בבירת הנגב.

אבל שתיל לא מסתפקת בכל אלו אחרי שהיתה מעורבת בעולם הספורט ובעולם העסקים, היא החליטה לפנו גם לאמנות: במלאת 35 לבאר-שבע החדשה, היא מארגנת עתה את חלוק תמר הזהב, למצטיינים בתחום האמנות השונים, בבירת הנגב.

את התחנות, אחרי שניקשו מהבחורה שהיתה איתם להסתובב. הורדתי את התחנותים והם התחילו לכרוק ולחטט על גופי ממש. כשלא מצאו כלום, ביקשו ממני להתלבש. אחרי שהתלבשתי, הם שמו לי אייקים על יד אחת ואת הצד השני של האיקים קשרו לספסל שבגניה. ואז הם התחילו להרביץ לי מכות. אני צעקתי ובכיתי מהמכות שקיבלתי. הם כנראה לא רצו שאנשים ישמעו, אז הורידו לי את האיקים מהיד ושאלו אותי: "איפה החשיש, כרוזנה?" אמרתי להם שאני כדאדם עובר, אבל אז הם התחילו שוב להרביץ לי, ואני נפלתי לתוך הבוז שהיה ליד ברדהמים, שם עמרנו.

הם לא עזבו אותי במנוחה, אלא התחילו לבעוט בי בכל הגוף, דרכו לי על הפנים ונתנו לי סטירות על העיניים. הם גם תפסו לי בשערות ודפקו לי את הראש באדמה.

אחד מהם החזיק את היד על הפה שלי, כדי שלא ישמעו כרוכב את הצעקות שלי. אני התעלפתי מהכאבים ומהמכות, ורק אז הם עזבו אותי. הם אמרו לי שאלך לעזה, כי ראו שבתעודת-הזהות הכתובת שלי היא מחנה-הפליטים ג'בליה שלייד עזה.

הם הלכו ואני בקושי יכולתי לקום ממקומי. אחר-כך חיפשתי את תעודת-הזהות שלקחו לי. לבסוף מצאתי אותה, ורוקנה בתוך המים. רציית ללכת מייד למיטרה להתלונן. כשהגעתי לשם, כולי חבול ומלא דם על הפנים, הם אמרו לי בהתחלה לחכות בחוץ, ואחרי-כך שלחו אותי לבית-חולים, שיטפלו בי. הקציין שריכתי איתו בתחנת-המיטרה אמר לי, שתלונת שלי ממילא לא תעזור. מהתנת-המיטרה נסעתי לבית החולים הדסה, שיטפלו בי. הם ניקו לי את הדם מן הראש ושלחו אותי לבית-חולים איכילוב, שהיה תורן באותו הלילה.

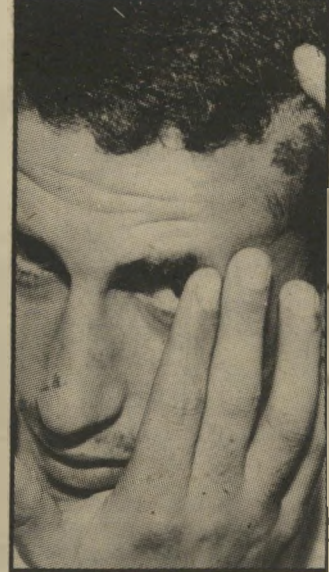
באיכילוב עשו לי צילומים וטיפלו בי. נשארתי שם עד למחרת בצהריים, הרופא שם נתן לי תעודה רפואית, כדי שאוכל להתלונן, ואני באמת ניגשתי לעורך-דין מנחם רובינשטיין, כדי להגיש, בעזרתו, תלונה למיטרה.

עד כאן דבריו של עווראללה, ממיסרד רובר מחוז תל-אביב של המיטרה נמסר, כי איבראהים עדיין לא הגיש תלונה רשמית על האירוע. ברגע שיגיש תלונה כואת, היא תיבדק. להם לא ידוע על אירוע כזה. הם גם טוענים שאל חוליות שוטרים, המס' תוכבות כלילה, לא מצטרפות שוטרות.

כולו כבוץ. איבראהים ניסה לשחור לעצמו מה עבר עליו זה עתה.

סיפר עווראללה (22), הגבוה ובריא הגוף, העובד מזה עשור שנים כפועל בשוק-הכרמל בתל-אביב:

יצאתי מביתי בכרם התימנים בתל-אביב, כסביבות 12 וחצי כלילה. רציית ללכת לבלות. כררכי עכרתי ליד גן הכובשים. שם פגשתי מישהו שאני מכיר, קראתי לו ועמרנו לדבר ליד ברדהמים בגינה. שאלתי אותו של

מורה עווראללה זאת הצלקת!

הוא רוצה לבוא איתי למועדון סוונסי, בשכונה, לבלות קצת. הוא לא רצה. בעוד שאנחנו עומדים ומדברים, באו פיתאום ארבעה בחורים ובחורה, ועמדו לידנו ואמרו: "לא לזוז! מיש טרה!" הם הציגו לנו את תעודות השוטר שלהם.

אני נעמרתי ליד ברדהמים ולא זזתי. הם ניגשו אלי, הכניסו ידיים לכיסים שלי, הוציאו את תעודת-הזהות שלי ואת כל הכסף שהיה לי בכיס. את קופסת-הסיגריות שלי הם זרקו לתוך השלולית שמתחת לברו.

את החבר שלי, ערבי מיפו, שלחו משם ואמרו שיסתלק ולא יסתכל אחורה.

אחר-כך ניגשו אלי. הם אמרו לי להוריד את הנעליים, הגרביים והמיכנסים שלי. כשהורדתי את הטריווינג החרש, ביקשו שאוריד גם

במדינה

(המשך מעמוד 11)

ככיר בצבא הקבע, ונכרתו של מנהיג מפ"ם, מאיר יערי.

נראה שפלדמן הוא שמסר כי יערי היא שהביאה את הדיעה, שלא היתה חתומה. על יערי ועל שינקמן הופעל לחץ אדיר שיגלו מיהו מקור האינפורמציה. כמקובל, הם טענו לחיסיון מקורות האינפורמציה שלהם. אך חוקר ביטחון-רשרה העמידם לפני כרייה קשה: "אתם חיילים, ואם לא תמסרו את שם המודיע — תכנסו לכלא".

ההמשך ידוע. למרות שבמפתיע ניקו אנשי ביטחון-רשרה את פלדמן מאחריות, החליט הרמטכ"ל להדיחו מתפקידו. הכתבת הגאה והעורך הצעיר יועמדו, כנראה, לדין ביחד עם החיילת שבה חושדים כי מסרה את האינפורמציה.

הכרזו של פלדמן הפציצו את לוי כפניות, ככתב ובעלי-פה, שלא ידיו את האש ששרד, לרעתם. את הביטאון הצבאי, לוי, שעריון מאמין שהיה קשר נגדו, או מצד ידידי רפול או מצד קצינים שרצו על שהוא החזיר את הדוח לוועדה, אינו מוכן להתפשר.

איך שלא יהיה, הפרשה הוכיחה רבר אחד: במחנה הוא עיתון כערבון מוגבל ביותר.

ערבים נעמת' למען מי?

מילגות ליוצאות-צבא ולערביות גפיהוד

ידיעה שפורסמה במדור תשקיף (העולם הזה, 16 באוקטובר 1983) הקפיצה מכיסאה את מוכל נעמת, מאשה לובלסקי.

בידיעה נאמר, שעלפי פירסום רישמי של ההתאחדות הסטודנטים באוניברסיטה העברית בירושלים, מעניקה נעמת מילגות רק לסטודנטיות יוצאות צבא.

לובלסקי מיהדה לכתוב תגובה להעולם הזה.

כותבת לובלסקי: "פירסום זה איננו נכון ואיננו עולה בקנה-אחד עם פעילותה העניפה של נעמת במיגור-הערבי, לעידוד השכלתן של נשים ערביות ודרוזיות. גישה זו באה לידי ביטוי במתן מילגות שמיספרן גדול יחסית לאחוז הנשים הערביות והדרוזיות באוכלוסייה".

אם כך, מדוע פורסם מה שפורסם בחוברת הירושלמית?

מסנייה לובלסקי: "הנאי של יוצאות-צבא לקבלת מילגות אמור לגבי סטודנטיות יהודיות, אך במקביל התפרסמה גם בעיתון הישראלי בשפה הערבית, אל-אנבא, ביום 4 בספטמבר 1983, ידיעה על מיבצע מילגות של נעמת לתלמידות הלומדות באוניברסיטאות, שהן חברות הסתדרות".

נראה להבהיר, לובלסקי צידפה למכתבה צילום של המודעה בערבית. במודעה נאמר: "נעמת תחלק מילגות לתלמידות הלומדות באוניברסיטה, תוך עדיפות לתלמידות הלומדות לימודים ריאליים וטכנולוגיים".

השאלה שנשאלת היא, מדוע זה לא הובן כך אצל מי שהכין את רשימת האירגונים נותני המילגות, ומדוע היה צורך לפרסם בנפרד הודעה לדוברות-ערבית.

בסוף מיכתבה כותבת לובלסקי: "לאור אי-הבהנה שנוצרה, נראג להבי האם מספרת כי חיים סכל רבות מגרושה מאביו. האם ילידת תורכיה, עבדה במשך 20 שנה כפועלת האב בבחיילים, עד שיצאה לפנסיה. האב שירת במשך 30 שנה במיטרת חיפה. הוא התפטר אחרי שחיים הסתבך עם החוק כמה פעמים.

איבראהים, לר נעוה

ערבי טוען שהזכה עד זבדים על-ידי שוטרים, במישטרה מוענים שלא ידוע, אך יבדק

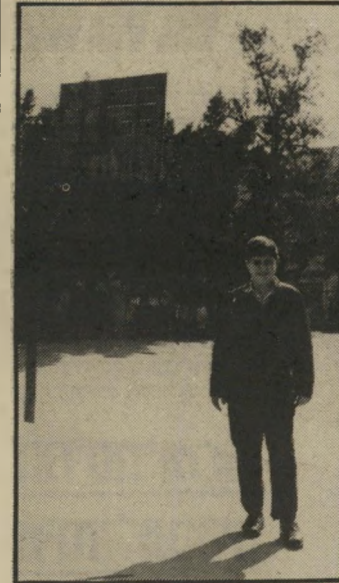
איבראהים עווראללה היה המום. הוא שכב על הארץ מוכה וחבול. מראשו זב דם רב. הטריווינג הלבן החרש שקנה באותו היום היה מוזהם

שמשוה קרה לחיים ושיכרר. הגיס פתח את הריו בשעה 12 בצהריים, ושם שמע על הרצה. אמרו שבשעה אחת תהיה מהרורה יותר נרחבת כחדשות.

ניסיתי להתקשר למיטרה ואף אחד לא רצה לענות לי. טלפנתי לבעליל-שעבר, הוא אמר לי שחיים פצוע קשה ושהוא בבית-חולים. רצתי לקרובים שלי וביקשתי שיכירו. הם ביקשו שיודיעו לי באופן רישמי מה קרה. באו שוטר ושתי שוטרות בלבוש אורחי. הם אמרו: 'הבן שלך נפטר', וחייכו. שאלתי: 'מה מצחיק אותכם?' אחר-כך אני לא יודעת מה קרה לי, לקחתי סכיד-גילוח וחתכתי את עצמי. רציית למות.

אני לא זוכרת הלאה, לקחו אותי לבית-חולים ונתנו לי זריקות-ארגעה. עד עכשיו אני לא רוצה לחיות. חיים היה בן רחמן. הוא עזר לי ואהב את המיטרה שלו. הוא עזר לי תמיד בבית. הוא היה עושה טעות לפעמים ונכנס לבית-סוהר, אבל מרגע שהכיר את השטן הזה שמעיה אנגל הוא נהרס.

אני מאחלת לאמהות של אלה שרצחו את הבן שלי, שישבו שיבעה על הבנים שלהם. חיים שלי היה ילד חזק. כטח היו כמה שהרגו אותו ורק בשעת שינה, אחרת הם לא היו

שושן כנער רציית למות!

מצליחים. הבן שלי היה חזק יותר מכולם שם.

האם ממיטרה למלמל כספרדית, מתפללת ובוכה לסירוגין, ומתהלכת כחרד הזה ושוב.

אחותו של חיים מספרת, כי חיים היה מאוד מוכשר. הוא למד בבית-הספר אליאנס בחיפה. יותר מאוחר עבר לבושמת וכשהגייס לצבא שירת במיטרה-הנגב, עבר לגולני, והש תחר כעבור שלוש שנות שירות. אחרי השחרור עבר בחברת-החשמל והחתן.

בזמן ששירת במיטרה-הנגב נרץ על גניבה, וריצה שנת מאסר ככלא דמון שם התחבר עם שמעיה אנגל.

חיים העריך את שמעיה וקשר איתו קשרים עסקיים. הוא נסע פעמיים בשבוע לתל-אביב והביא משם הרואין, שאותו מכר בחיפה. הוא נהג להזמין את שמעיה ואת אחת לבקר בבית אימו. האם מספרת כי חיים סכל רבות מגרושה מאביו. האם ילידת תורכיה, עבדה במשך 20 שנה כפועלת האב בבחיילים, עד שיצאה לפנסיה. האב שירת במשך 30 שנה במיטרת חיפה. הוא התפטר אחרי שחיים הסתבך עם החוק כמה פעמים.

אל בית האבלים מוטיפים ובאים כחרים. כולם משכחים את חיים כחבר שגנה לעזר לכל ולשמע את צרותיהם. החברים מבקשים להישאר בעילוס-שם. הם חוששים כי כל עוד רוצחיו של שושן חיים, אין לדעת מה עלול לקרות.